

De toegenomen jachtdruk zal leiden tot de verstoring van veel dieren, ook kwetsbare soorten die op zichzelf niet bejaagd worden. Dit geldt vooral voor zoogdieren en vogels. Bovendien draagt Nederland een internationale verantwoordelijkheid voor soorten als de smient en kolgans omdat een groot deel van de Europese populaties broedt in Nederland. In tegenstelling tot wat de nota bijvoorbeeld suggereert, neemt het aantal kolganzen momenteel Europabreed af.

Voor alle soorten amfibieën en reptielen geldt dat de nationale landschappen en een groot deel van de natuurgebieden volgens de nieuwe Natuurwet niet meer worden beschermd. Juist amfibieën en reptielen occuperen specialistische ecologische niches en zijn vaak erg afhankelijk van een kleinschalig landschap, maatwerk wat betreft landschapsbeheer en gebieden met rust. Veel van de soorten staan op Rode Lijsten en hebben het nu al moeilijk. Een slapper beschermingsregime en minder strenge ontheffingen maken de weg vrij voor 'verzamelaars', recreanten zonder oog voor deze kwetsbare diergroepen en projectontwikkelaars. Zeker voor de bescherming van amfibieën en reptielen draagt de overheid een grote verantwoordelijkheid omdat het niet gaat om typisch aaibare en populaire dieren. Bovendien is er bij de meeste burgers niet genoeg kennis aanwezig over de leefwijze en behoeften van deze dieren om van bescherming op eigen initiatief een succes te maken. Het door u voorgestelde beleid is ten aanzien van de Nederlandse herpetofauna dan ook onzinnig en contraproductief.

In uw wetsvoorstel geeft u aan dat 'agrarisch natuurbeheer' volgens u de toekomst heeft. Hoewel agrarisch natuurbeheer aantoonbaar werkt voor enkele soorten (kiekendieven, grauwe gors, bever), leidt deze vorm van natuurbeheer op lange termijn tot een vermindering van de biodiversiteit en een verschraling van natuurwaarden, zeker als zaken zoals het huidige maaregime, overbemesting, ontwatering en de schaalvergroting in de landbouw gehandhaafd blijven. De nog steeds teruglopende weidevogelstand (die niet te wijten is aan predatie), de lage vlinder- en insectenstand en de geringe diversiteit aan plantensoorten in de meeste agrarische gebieden vormen hier een levendig (of dood) bewijs van.

In het huidige wetsvoorstel wordt de bescherming van groeiplaatsen van orchideeën opgeheven, uitgezonderd die van groenknolorchis en de, al decennialang niet meer waargenomen, zomerschroeforchis. Dit betekent dat er, ondanks de kwetsbaarheid van deze soorten en de brede waardering die grote delen van de bevolking aan de dag leggen voor deze bloemen, dus geen rekening meer hoeft te worden gehouden met de meeste soorten orchideeën in het terreinbeheer en bij bouwprojecten.

Vissen kwamen er al bekaaid vanaf in de Flora- en Faunawet, maar lijken in de Natuurwet helemaal gedegradeerd te worden tot betekenisloze schepselen. Van de vissen die op internationale richtlijnen en verdragen staan zal de bescherming gelden binnen de grenzen van de Natura 2000-gebieden, gebieden die u nu juist wil inkrimpen of weigert te voltooien. Zo zijn de grote modderkruiper, bittervoorn, rivierdonderpad, beekdonderpad, kleine modderkruiper, rivierprik en beekprik niet langer beschermd buiten de Natura 2000-gebieden. Maar populaties van deze soorten leven in Nederland grotendeels (vaak meer dan vijftig procent) buiten dit netwerk. Ook gaan veel andere vissoorten, zoals het bierpje, de elrits, gestippelde alver en meerval, van een streng of minder streng beschermingsregime naar enkel een 'zorgplicht'. Zoutwatervissen blijven vogelvrij waardoor beroepsvissers een vrijbrief krijgen om vrolijk door te gaan met de huidige plundering van de wereldzeeën en de Nederlandse kustwateren.

Door veel kwetsbare zoogdiersoorten als de das en de boommarter minder streng te beschermen, worden de verblijfplaatsen van deze dieren vogelvrij. Naast de toenemende verkeersintensiteit vormen versnippering van leefgebied, houtkap en illegale bejaging en bestrijding nog steeds serieuze bedreigingen voor deze soorten. Bij de aanleg van wegen, het bebouwen van hun voedselgebieden en het kappen van bos hoeft met deze soorten straks geen rekening meer te worden gehouden. Bovendien blijft het zwijnenbeheer een zinloze onderneming en gaat u bijvoorbeeld volledig voorbij aan het feit dat het oprukken van wilde zwijnen in Limburg grotendeels te wijten is aan illegale uitzettingen van (plezier)jagers.

Het wetsvoorstel gaat niet verder dan wat minimaal is vereist op grond van het Europese recht en laat daarmee alle nationale ambities voor natuurbescherming als een baksteen vallen. Een goede wetenschappelijke onderbouwing voor deze absolute minimumbenadering wordt nergens gegeven.